

Obwieszczenie Prezesa Rady Ministrów

z dnia 26 czerwca 1926 r.

w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy o Najwyższym Trybunale Administracyjnym.

Na zasadzie art. 14 ustawy z dnia 25 marca 1926 r. o zmianie niektórych przepisów ustawy z dnia 3 sierpnia 1922 r. o Najwyższym Trybunale Administracyjnym (Dz. U. R. P. № 37, poz. 237) ogłaszam jednolity tekst ustawy z dnia 3 sierpnia 1922 r. o Naj-

wyższym Trybunale Administracyjnym (Dz. U. R. P. № 67, poz. 600) w brzmieniu obecnie obowiązującym z uwzględnieniem zmian dokonanych ustawą z dnia 25 marca 1926 r. (Dz. U. R. P. № 37, poz. 237).

Prezes Rady Ministrów: *K. Bartel*

Załącznik do obwieszczenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 26 czerwca 1926 r. (poz. 400).

U S T A W A

z dnia 3 sierpnia 1922 r.

o Najwyższym Trybunale Administracyjnym.

I. Postanowienia Ogólne.

Art. 1.

Dla orzekania o legalności zarządzeń i orzeczeń, wchodzących w zakres administracji tak rządowej, jak i samorządowej, tworzy się Najwyższy Trybunał Administracyjny.

Aż do ustanowienia sądów administracyjnych niższego stopnia z udziałem czynnika obywatelskiego Najwyższy Trybunał Administracyjny, jako jedyna instancja sądowa, rozpoznawać będzie skargi na zarządzenia i orzeczenia, wydane w ostatniej instancji przez administracyjne władze rządowe lub samorządowe, o ile ustawa niniejsza prawa skargi nie wyłącza.

Trybunał nie ma prawa badać ważności ustaw, należycie ogłoszonych.

Art. 2.

Trybunał czuwa z urzędu nad swoją właściwością. Przy rozpoznawaniu spraw i wyrokowaniu jest niezawisły od wszelkich organów władzy państwowej i podlega tylko ustawom.

Wyroki Najwyższego Trybunału Administracyjnego są ostateczne.

Art. 3.

Z pod orzecznictwa Trybunału wyłącza się:

- a) sprawy, należące do właściwości sądów zwyczajnych lub sądów szczególnych,
- b) sprawy, w których władze administracyjne uprawnione są do rozstrzygnięcia według swobodnego uznania, w granicach, pozostawionych temu uznaniu,
- c) sprawy mianowania na publiczne urzędy i stanowiska, o ile nie chodzi o pogwałcenie zastrzeżonego w ustawie prawa ich obsadzania lub przedstawiania kandydatów,
- d) sprawy, dotyczące reprezentacji Państwa i obywateli wobec państw i władz obcych, oraz sprawy, bezpośrednio z powyższymi związane,
- e) sprawy, dotyczące działań wojennych, ustroju siły zbrojnej i mobilizacji, z wyjątkiem spraw zaopatrzenia i uzupełnienia armji,
- f) sprawy dyscyplinarne.

Art. 4.

Skarga do Trybunału nie wstrzymuje sama przez się wykonania zaskarżonego zarządzenia lub orzeczenia. Jeżeli jednak skarżący po wniesieniu skargi do Trybunału zażąda od władzy administracyjnej wstrzymania wykonania, władza winna żądaniu temu zadość uczynić, o ile względy publiczne nie stoją na przeszkodzie, a skarżący mógłby w razie wykonania ponieść szkodę niepowetowaną.

Wstrzymanie wykonania zarządza na wniosek interesowanego ostatnia instancja administracyjna. W razie przewlekania załatwiania tego wniosku lub w razie odmownego załatwienia jest Najwyższy Trybunał Administracyjny władny na wniosek strony sam zarządzić wstrzymanie wykonania zarządzenia lub orzeczenia.

Art. 5.

Władza, której zarządzenie lub orzeczenie zostało uchylone przez Trybunał, obowiązana jest w ciągu dni 30 od doręczenia jej wyroku wydać nowe zarządzenie lub orzeczenie w tej sprawie. W tym wypadku jest ona związana zapatrywaniami, zawartymi w wyroku Trybunału.

II. Ustrój Najwyższego Trybunału Administracyjnego.

Art. 6.

Najwyższy Trybunał Administracyjny składa się z pierwszego prezesa oraz z potrzebnej ilości prezesów i sędziów. Pierwszemu prezesowi, prezesom i sędziom przysługują pełne prawa sędziowskie, zastrzeżone w postanowieniach rozdziału IV ustawy konstytucyjnej; pod względem uposażenia są zrównani oni z pierwszym prezesem, prezesami i sędziami Sądu Najwyższego.

Prezydent Rzeczypospolitej mianuje na wniosek Rady Ministrów: pierwszego prezesa i prezesów z pośród osób, które co najmniej przez przeciąg 2 lat sprawowały urząd sędziego Trybunału, sędziów zaś z pośród kandydatów, wybranych każdorazowo w liczbie potrójnej przez zgromadzenie prezesów i sędziów Najwyższego Trybunału Administracyjnego (Ogólne Zgromadzenie Trybunału); przed mianowaniem prezesów Rada Ministrów zasięga opinji pierwszego prezesa.

Pierwszym prezesem, prezesami i sędziami Trybunału mogą być tylko osoby, posiadające wykształcenie prawnicze. Połowa liczby sędziów winna posiadać kwalifikacje na urząd sędziowski.

Art. 7.

Przy Najwyższym Trybunale Administracyjnym istnieje sekretariat oraz kancelarja.

Członkami sekretariatu mogą być tylko osoby, posiadające wykształcenie prawnicze.

Pierwszy prezes Trybunału mianuje i zwalnia członków sekretariatu, pracowników kancelarji i służbę niższą oraz sprawuje nad nimi nadzór służbowy.

Art. 8.

Nadzór ogólny nad Najwyższym Trybunalem Administracyjnym sprawuje pierwszy prezes, który

sprawy, dotyczące prezesów i sędziów, wnosi na Ogólne Zgromadzenie Trybunału.

III. Tryb postępowania.

Art. 9.

Do zaskarżenia zarządzenia lub orzeczenia administracyjnego przed Najwyższym Trybunałem Administracyjnym jest uprawniony każdy, kto twierdzi, że naruszono jego prawa lub że go obciążono obowiązkiem bez podstawy prawnej.

Art. 10.

Skargę na zarządzenia lub orzeczenia administracyjne należy wnieść bezpośrednio do Trybunału w terminie dwumiesięcznym, licząc od dnia doręczenia zaskarżonego zarządzenia lub orzeczenia skarżącemu.

Art. 11.

Skarżący może przypoznać do sprawy osobę trzecią, na której niekorzyść żąda uchylecia orzeczenia lub zarządzenia władzy administracyjnej.

Osoba trzecia może również i bez przypozwania domagać się dopuszczenia jej do uczestniczenia w sprawie i do obrony swych praw.

Nawet jeżeli skarga nie jest zwrócona wyraźnie przeciw osobom trzecim, winien Trybunał baczyć, by w postępowaniu, które ma być przed nim przeprowadzone, mogły być wysłuchane wszystkie osoby, których praw dotykać może wyrok i by dana im była sposobność obrony tych praw.

Art. 12.

Skarga winna zawierać:

- 1) imię, nazwisko i dokładne miejsce zamieszkania skarżącego i pełnomocnika,
- 2) oznaczenie zaskarżonego orzeczenia lub zarządzenia z podaniem dnia doręczenia tegoż,
- 3) dokładne oznaczenie powodów zaskarżenia.

Skarga musi być podpisana przez adwokata, chyba, że skarżący posiada wyższe wykształcenie prawnicze. Rada Ministrów może czasowo zawiesić stosowanie tego postanowienia na pewnych obszarach Państwa.

Art. 13.

Do skargi należy dołączyć:

- 1) pełnomocnictwo, o ile skarżący występuje przez zastępcę prawnego, lub świadectwo, stwierdzające jego wyższe wykształcenie prawnicze, w oryginale lub odpisie wierzitelnym, o ile przysługuje mu prawo wniesienia skargi bez podpisu adwokata (art. 12 ust. 2);

2) odpisy skargi i załączników w tylu egzemplarzach, ile jest stron pozwanych i przypozwanych;

3) opłatę w kwocie 30 złotych w znaczkach stemplowych lub pokwitowanie kasy skarbowej na dowód, że opłata w tej wysokości została uiszczona w gotówce.

Władze i urzędy państwowe i samorządowe są wolne od opłaty.

Trybunał może zwolnić skarżącego od przedstawienia odpisów.

Art. 14.

Skargi, które nie nadają się do postępowania z powodu oczywistej niewłaściwości Trybunału, z powodu zapiekania ustawowego terminu, lub z powodu niewyczerpania administracyjnego toku instancji, również skargi, przeciwko którym istnieje oczywisty zarzut rzeczy osądzonej lub braku legitymacji do wniesienia skargi — Trybunał pozostawia bez rozpoznania.

To samo stosuje się do skarg, które nie odpowiadają formalnym wymogom ustawowym (art. 12 i 13); w ostatnim wypadku może Trybunał wyznaczyć skarżącemu stosowny termin dla usunięcia braków; o ile braki te w ciągu oznaczonego terminu nie będą usunięte, Trybunał pozostawi skargę bez rozpoznania.

W razie pozostawienia skargi bez rozpoznania z innych przyczyn, aniżeli z powodu niedołączenia opłaty od skargi, może Trybunał wedle swego uznania, stosownie do rodzaju i rozmiarów sprawy, zarządzić zwrot części opłaty w kwocie, nie wyższej atoli niż 15 złotych.

O pozostawieniu skargi bez rozpoznania Trybunał zawiadamia skarżącego, zaś władzę administracyjną, przeciw której zarządzeniu lub orzeczeniu skargę wniesiono, o ile wykonanie zaskarżonego zarządzenia lub orzeczenia zostało wstrzymane, lub jeżeli decyzja o pozostawieniu skargi bez rozpoznania zapadła dopiero po wdrożeniu postępowania wstępnego (art. 15).

Art. 15.

Trybunał zarządza doręczenie odpisów przyjętej skargi z załącznikami pozwanym dla przedstawienia odpowiedzi z dołączeniem odpisu, wyznaczając w tym celu termin, nie przekraczający 2 miesięcy.

Pozwana władza administracyjna obowiązana jest udzielić Trybunałowi aktów swych, dotyczących przedmiotu skargi w terminie, przez Trybunał wyznaczonym.

Art. 16.

Odpisy odpowiedzi, składanych w sprawie, winny być doręczone stronie przeciwnej. W razie niezłożenia tych odpisów stosowany będzie analogicznie przepis art. 14.

Art. 17.

Strony mogą przeglądać akta sprawy w Trybunałach z wyjątkiem trzech dni ostatnich przed rozprawą.

Poszczególne części aktów mogą być ze względów publicznych przez Trybunał wyłączone z pod przelglądu, a władza administracyjna wskaże te akta, których wyłączenia sobie życzy.

Art. 18.

Trybunał rozstrzyga sprawę po przeprowadzeniu rozprawy. Jeżeli jednak strona w skardze rzeknie się rozprawy, a ani władza pozwana, ani osoba trzecia zainteresowana rozprawą nie żądają, rozstrzygnięcie może według uznania Trybunału nastąpić i bez rozprawy.

Komplet orzekający na rozprawie składa się z trzech, względnie pięciu sędziów, włączając w tę liczbę i przewodniczącego. O ilości sędziów kompletu orzekającego decyduje na posiedzeniu niejawnym komplet, przekazujący skargę do rozprawy, po wysłuchaniu wniosku sędziego—referenta, przyczem dla przekazania sprawy kompletowi z trzech sędziów konieczna jest jednomyślność kompletu przekazującego.

W sprawach, wymienionych w art. 4, 14, 19, 27, 30 i 31, Trybunał orzeka na posiedzeniu niejawnym, w miarę jednak uznania może Trybunał i w tych sprawach, z wyjątkiem spraw z art. 4, zarządzić rozprawę.

Wyznaczenie terminu do usunięcia braków skargi (art. 14 ust. 2.) doręczenie odpisów skargi stronie pozwanej (art. 15 ust. 1), wreszcie przyznanie zastępcy z urzędu, jak również przyznanie całkowicie lub częściowo zwolnienia od opłat (art. 20 ust. 3) zarządza przewodniczący własną władzą.

Posiedzenia niejawne odbywają się z reguły w składzie trzech sędziów, wliczając w tę liczbę i przewodniczącego. W wyjątkowych wypadkach, w miarę uznania kompletu, rozpoznającego sprawę, posiedzenia niejawne mogą się odbywać i w składzie pięciu sędziów, wliczając w tę liczbę i przewodniczącego.

Komplet może przekazać rozstrzygnięcie kwestji prawnej bądź kompletowi wzmocnionemu do liczby 5 lub 9 sędziów, łącznie z przewodniczącym, bądź ogólnemu zgromadzeniu Trybunału.

Posiedzenia wzmocnionego kompletu i ogólne zgromadzenia Trybunału są niejawne.

Do ważności uchwał ogólnego zgromadzenia Trybunału wymagana jest obecność 2/3 liczby członków.

Narady i głosowania Trybunału są tajne, rozstrzygnięcia Trybunału zapadają większością głosów.

Art. 19.

Jeżeli Trybunał uzna, że stan faktyczny sprawy wymaga uzupełnienia, albo że pozwana władza przyjęła ten stan sprzecznie z aktami, albo że ze szkodą skarżącego naruszono formy postępowania administracyjnego, natenczas, nie zarządzając rozprawy, uchyli wyrokiem zaskarżone zarządzenie lub orzeczenie z powodu wadliwego postępowania i odeśle sprawę napowrót do władzy administracyjnej, która ma wady usunąć i wydać nowe zarządzenie lub orzeczenie.

Zarazem zarządzi Trybunał zwrot wniesionej opłaty.

Art. 20.

W rozprawie mogą uczestniczyć strony i ich zastępcy. Zastępcami stron, biorących udział w sprawie, mogą być jedynie adwokaci; władze mogą być zastąpione przez swoich urzędników, względnie przez urzędników władz nadzorczych oraz, o ile chodzi o gminy, przez osoby, wydelegowane z grona członków ich zarządów, rad gminnych lub urzędników.

Uprawnienie do zastępstwa należy wykazać Trybunałowi przed rozprawą.

Skarżącemu, lub też przypozwanemu w razie ich udowodnionego ubóstwa może być przydany zastępca z urzędu, jak również przyznane całkowite lub częściowe zwolnienie od opłat.

Uczestniczący w rozprawie sekretarz sporządza protokół rozprawy, który podpisują przewodniczący i sekretarz.

Art. 21.

Jeżeli z powodu przedmiotu sprawy jawność posiedzenia mogłaby narazić bezpieczeństwo publiczne lub interes państwowy na szkodę, Trybunał z urzędu lub na wniosek strony może postanowić, aby posiedzenie odbyło się z wykluczeniem jawności przy udziale jedynie stron oraz ich pełnomocników. Uchwałę w tym przedmiocie, a następnie wyrok Trybunał ogłasza publicznie.

Art. 22.

Rozprawa rozpoczyna się od wywołania sprawy i przedstawienia jej stanu przez jednego z sędziów Trybunału, jako referenta, poczem następują wyjaśnienia stron, o ile Trybunał uzna je za potrzebne, wreszcie przemówienia zastępców stron, którzy mają prawo zabierać głos jednakową ilość razy.

Niestawiennictwo stron lub ich zastępców nie wstrzymuje wprowadzenia sprawy i wydania wyroku.

Trybunał na wniosek stron lub z urzędu może odroczyć wyznaczoną lub nawet rozpoczętą rozprawę na inny termin.

Art. 23.

Rozprawą kieruje przewodniczący, którego rzeczą jest również utrzymywać należyty spokój. Przewodniczący może osoby, zakłócające porządek, o ile nie są posłuszne jego upomnieniom, wydalic z sali rozpraw, a w razie cięższego wykroczenia skazać nadto na karę pieniężną do wysokości 500 zł., którą ściąga się w drodze administracyjnej na rzecz Skarbu Państwa.

Przeciwko postanowieniom przewodniczącego służy prawo odwołania się do Trybunału, który orzeka ostatecznie. Odwołanie zgłosić należy przed zamknięciem rozprawy.

Art. 24.

Trybunał orzeka na podstawie stanu faktycznego, jaki okazuje się z aktów, któremi rozporządza ostatnia instancja administracyjna przy wydaniu zaskarżonego zarządzenia lub orzeczenia, a w razie nieprzedstawienia przez nią aktów (art. 15 ust. 2) na podstawie stanu faktycznego, przedstawionego w skardze lub na rozprawie.

Okoliczności faktycznych i środków dowodowych, nie przytoczonych przed wydaniem zaskarżonego zarządzenia lub orzeczenia, tudzież aktów, wyłączonych z pod przegładu, o ile treść tychże nie została na rozprawie podana do wiadomości, Trybunał nie uwzględni.

Art. 25.

Trybunał wydaje wyroki w imieniu Rzeczypospolitej Polskiej. Wyrok wraz z uzasadnieniem, podpisany przez wszystkich członków wyrokujących, przewodniczący ogłasza publicznie na tem samym posiedzeniu, na którym odbyła się rozprawa. Gdy z jakichbądź przyczyn ogłoszenie wyroku nie może nastąpić na tem samym posiedzeniu, można je od-

roczyc do innego posiedzenia, co przewodniczący publicznie ogłosi, oznaczając dzień ogłoszenia wyroku. Wyrok na piśmie doręcza się stronom.

Art. 26.

Jeżeli Trybunał uzna skargę za uzasadnioną, uchylili zaskarżone orzeczenie lub zarządzenie, oraz orzeknie o opłacie w myśl art. 19 ust. 2.

W razie oddalenia skargi Trybunał może podwyższyć opłatę nie wyżej jednak niż do kwoty 300 złotych.

Podwyższoną opłatę, w razie nieuiszczenia jej do dni czternastu od dnia doręczenia odnośnej decyzji, ściąga się w drodze administracyjnej.

Art. 27.

Trybunał umorzy postępowanie w razie cofnięcia skargi przez skarżącego przed zamknięciem rozprawy, lub przed rozstrzygnięciem sprawy na posiedzeniu niejawnym.

Jeżeli władza pozwana przed rozstrzygnięciem sprawy cofnie zaskarżone orzeczenie lub zarządzenie i zawiadomi o tem Trybunał, należy zażądać od skarżącego oświadczenia w wyznaczonym terminie, czy skargę swą cofa. Brak odpowiedzi w terminie oznaczonym powoduje umorzenie postępowania.

W razie śmierci skarżącego, względnie zgaśnięcia skarżącej osoby prawnej, Trybunał zawiesza postępowanie do czasu zgłoszenia się prawnych następców strony skarżącej. Niezgłoszenie się prawnych następców strony skarżącej w ciągu 3 lat pociąga za sobą umorzenie postępowania z urzędu. O ile w sprawie zawieszony zarządzone było wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia, Trybunał, zawieszając postępowanie, poweźmie decyzję co do dalszego trwania wstrzymania.

W wypadkach umorzenia postępowania Trybunał orzeknie o opłacie w myśl art. 19 ustęp 2, jeżeli umorzenie nastąpiło na zasadzie ustępu 2 niniejszego artykułu. W razie cofnięcia skargi może Najwyższy Trybunał Administracyjny zarządzić zwrot części opłaty w kwocie, nie przenoszącej 15 złotych.

Sprawa, raz umorzona, nie może być ponownie przez Trybunał rozpatrywana.

Art. 28.

Podania, wnoszone do Najwyższego Trybunału Administracyjnego, z wyjątkiem skargi, jej odpisów i jej uzupełnienia w terminie przepisany, oraz z wyjątkiem tych podań, które strona skarżąca wnosi na skutek zarządzenia Trybunału, lub które dotyczą cofnięcia skargi, a wreszcie podań o przyznanie prawa ubogich (art. 20 ust. 3 ustawy o Najwyższym Trybunałe Administracyjnym) podlegają opłatom stempłowym obowiązującym dla podań, wnoszonych do Sądu Najwyższego poza postępowaniem sądowym.

Takież same opłaty należą się od załączników, jak również od świadectw i odpisów, wydawanych przez Najwyższy Trybunał Administracyjny poza postępowaniem.

Art. 29.

Termin, liczony na miesiące, upływa w odpowiednim dniu ostatniego miesiąca. Jeżeli koniec ter-

minu, liczonego na miesiące, przypada na taki miesiąc, który odpowiedniej daty nie posiada, to termin ten kończy się w ostatnim dniu tego miesiąca. Przy liczeniu na dni nie bierze się w rachubę dnia wykonania tej czynności, od której termin biec zaczyna, ostatni zaś z wyznaczonej liczby dni uważa się za koniec terminu.

Termin nie uważa się za zaniedbany, jeżeli przed jego upływem skargę lub podanie wysłano pocztą listem poleconym.

Jeżeli ostatni dzień terminu przypada na niedzielę lub święto, to termin upływa w najbliższym dniu powszednim.

Art. 30.

Przywrócenie terminu na podanie skargi (art. 10) jest nie dopuszczalne, przywrócenie innych terminów zależy od uznania Trybunału, który rozstrzyga o tem w trybie, wskazanym w ustępie 5 art. 18.

Art. 31.

Każda ze stron (skarżący, władza administracyjna, przypozwany) może żądać wyłączenia sędziego:

1) w sprawie, w której on sam jest stroną, pozostaje do jednej ze stron w stosunku współuprawnionego lub współobowiązane, albo ma względem niej obowiązek regresu,

2) w sprawie żony sędziego, jego krewnych i powinowatych w linii prostej, krewnych w linii bocznej — do trzeciego stopnia, lub powinowatych — do drugiego,

3) w sprawie rodziców przybranych, albo wychowawców sędziego, jego dzieci przybranych lub wychowawców, pupilów i oddanych jego pieczy,

4) w sprawie, w której sędzia był albo jest pełnomocnikiem jednej ze stron,

5) w sprawie, w której sędzia brał jakibądź udział w wydaniu zaskarżonego zarządzenia lub orzeczenia,

6) gdy zachodzi uzasadniona przyczyna do powątpiewania o jego bezstronności.

Sędzia, względem którego zachodzi jedna z przyczyn, wskazanych powyżej (1 do 5), obowiązany jest sam zażądać swego wyłączenia.

Trybunał rozstrzyga o wyłączeniu sędziego, po wysłuchaniu go, uchwałą bez poprzedniej ustnej rozprawy.

Art. 32.

Szczegółowe przepisy o wewnętrznej organizacji i sposobie urzędowania zawierać będzie regulamin, który uchwali Trybunał na Ogólnem Zgromadzeniu, a wyda Prezydent Rzeczypospolitej na wniosek Rady Ministrów.

IV. Przepisy przechodnie.

Art. 33.

Trybunał rozpoczyna swe czynności w dwa miesiące po ogłoszeniu ustawy z dnia 3 sierpnia 1922 r. o Najwyższym Trybunałe Administracyjnym (Dz. U. R. P. № 67 poz. 600).

Art. 34.

Przepis, zawarty w ustępie 2 art. 6, o ile dotyczy pierwszego prezesa i prezesów, stosowany będzie dopiero po upływie dwóch lat, licząc od dnia ogłoszenia ustawy z dnia 3 sierpnia 1922 r. o Najwyższym Trybunale Administracyjnym. Jednak i w tym okresie przejściowym pierwszym prezesem i prezesami mogą być mianowani tylko czynni sędziowie Sądu Najwyższego, albo Najwyższego Trybunału Administracyjnego lub Senatu Administracyjnego Sądu Apelacyjnego w Poznaniu. Mianowanie pierwszego składu Najwyższego Trybunału Administracyjnego nastąpi na wniosek pierwszego prezesa, przedstawiony Radzie Ministrów.

Art. 35.

Aż do utworzenia sądownictwa administracyjnego niższego stopnia na całym obszarze Rzeczypospolitej Polskiej, istniejące w b. dzielnicy pruskiej sądownictwo administracyjne (orzecznictwo w postępowaniu sporno-administracyjnym) pozostawia się nie naruszone z tą zmianą, że kompetencje Senatu Administracyjnego Sądu Apelacyjnego w Poznaniu przechodzą na Najwyższy Trybunał Administracyjny. Na Trybunał przechodzą również kompetencje Krajowego Urzędu Wodnego, ustanowionego ustawą wodną z dnia 7 kwietnia 1913 r. (Zb. Ust. pruskich strona 53) i rozporządzeniem królewskim o krajowym urzędzie wodnym z dnia 18 marca 1914 r. (Zb. Ust. pruskich strona 55). Tryb. postępowania w powyższych sprawach w Trybunale zachowuje się wedle dotychczasowych ustaw, obowiązujących w b. dzielnicy pruskiej.

Do spraw, nieobjętych właściwością istniejącego w b. dzielnicy pruskiej sądownictwa administracyjnego, stosują się przepisy niniejszej ustawy, o ile sprawy nie są załatwiane w pierwszej instancji przez organy kolegjalne Zarządu ogólnego poza postępowaniem uchwałowym (ustawa z dnia 30 lipca 1883 r. Zb. Ust. pruskich str. 591).

Sprawy, przekazane Trybunałowi Rzeszy dla spraw finansowych ustawą z dnia 26 lipca 1918 r. (Dz. Ust. Rzeszy str. 959), przechodzą do właściwości Najwyższego Trybunału Administracyjnego. W sprawach tych obowiązują również przepisy ustawy niniejszej.

Art. 13 ust. 3 ustawy o uproszczeniu administracji z dnia 13 maja 1918 r. (Zb. Ust. pruskich str. 153) uchyla się.

Art. 36.

Sprawy, które wedle ustaw obowiązujących do dnia wejścia w życie ustawy z 3 sierpnia 1922 r. o Najwyższym Trybunale Administracyjnym należały do właściwości Sądu Najwyższego, a w myśl postanowień tejże ustawy należą do właściwości Trybunału — przekazuje się temuż Trybunałowi.

O ile sprawy takie są w toku w Sądzie Najwyższym lub u innej władzy — mają być odstąpione Trybunałowi.

Art. 37.

Wylacza się z pod orzecznictwa Najwyższego Trybunału Administracyjnego:

1) sprawy wymiarów podatków bezpośrednich, opartych na ustawodawstwach okupacyjnych:

- A) w b. okupacji niemieckiej — na:
- rozporządzeniu z dnia 15 sierpnia 1917 r. poz. 367 Dz. Rozp. № 85, dotyczącem podatku od majątku (przepis wykonawczy z dnia 22.VIII.1917 r. poz. 368 Dz. Rozp. № 86),
 - rozporządzeniu z dnia 5.VII.1917 r., dotyczącem poboru podatku od handlu i przemysłu poz. 109 Dz. Rozp. № 38 (przepis wykonawczy z dnia 7.VIII.1916 r. poz. 125 Dz. Rozp. № 40),
 - rozporządzeniu z dnia 19.IV.1916 r., dotyczącem poboru podatku hipotecznego poz. 81 Dz. Rozp. № 31 (przepis wykonawczy z dnia 26.VI.1916 r. poz. 106 Dz. Rozp. № 37),
 - rozporządzeniu z dnia 19.IV.1916 r., dotyczącem poboru podatku dochodowego od kapitałów poz. 82 Dz. Rozp. № 31 (przepis wykonawczy z dnia 5.VII.1916 r. Dz. Rozp. № 38 str. 21),
 - rozporządzeniu z dnia 19.IV.1916 r., dotyczącem poboru podatku mieszkaniowego poz. 83 Dz. Rozp. № 31 (przepis wykonawczy z dnia 29.V.1916 r. poz. 94 Dz. Rozp. № 35);

B) w b. okupacji austriackiej — na:

- rozporządzeniu z dnia 27.VIII.1918 r., dotyczącem ustanowienia państwowych podatków, innych opłat i kar w walucie koronowej Dz. Rozp. c. i k. Zarz. Wojsk. w Polsce № 53 z dnia 31.VIII.1918 r. (przepis wykonawczy z dnia 10.IX.1918 r. F. A. № 309303/18),
- rozporządzeniu z dnia 3.III.1918 r. F. A. № 300014/B o podatku repartycyjnym;

2) sprawy, oparte na dekretach:

- w przedmiocie poboru jednorazowej państwowej daniny od nieruchomości i majątku w kapitale (dekret z dnia 29.I.1919 roku Dz. P. P. P. № 11 z dnia 4.II.1919 r. poz. 128) (rozporządzenie wykonawcze z dnia 13.V.1919 r. Dz. Urz. M. Sk. № 12 1919 r. poz. 180),
- w przedmiocie podatku majątkowego z dnia 5.II.1919 r. Dz. P. P. P. № 12 z dnia 6.II.1919 r. poz. 135 (rozporządzenie wykonawcze z dnia 26.V.1919 r. Dz. Urz. M. Sk. № 17 z dnia 15.VII.1919 r. poz. 237),
- w przedmiocie wprowadzenia podatków od zysków wojennych z dnia 5.II.1919 r. (Dz. P. P. P. № 12 z dnia 6.II.1919 r. poz. 136) (rozporządzenie wykonawcze z dn. 12.V.1919 r. Dz. Urz. M. Sk. № 15 z dnia 3.VII.1919 r. poz. 215);

3) sprawy wymiaru podatków bezpośrednich za lata, poprzedzające rok podatkowy 1921, o ile chodzi o b. zabór rosyjski.

Art. 38.

Ustawa z dnia 3 sierpnia 1922 r. o Najwyższym Trybunale Administracyjnym (Dz. U. R. P. № 67 poz. 600) wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i ma także zastosowanie do tych wypadków, w których od dnia doręczenia orzeczenia ostatniej instancji, zapadłego przed jej wejściem w życie, termin 2 miesięczny, określony w art. 10, jeszcze nie upłynął.

Równocześnie z ogłoszeniem powołanej w poprzednim ustępie ustawy tracą moc obowiązujące przed jej ogłoszeniem ustawy i przepisy, wydane w przedmiotach, unormowanych tą ustawą.

Ustawa z dnia 25 marca 1926 r. o zmianie niektórych przepisów ustawy z dnia 3 sierpnia 1922 r. o Najwyższym Trybunale Administracyjnym (Dz. U. R. P. № 37, poz. 237) uzyskuje moc obowiązującą czternastego dnia po ogłoszeniu z tem, że wprowadzone w niej nowe postanowienia o opłatach nie stosują się do skarg, wniesionych przed jej wejściem w życie, o ile do skargi dołączono opłaty w przepisanej dotychczas wysokości, w którym to przypadku mają zastosowanie dotychczasowe przepisy.

Z chwilą wejścia w życie wymienionej w poprzednim ustępie ustawy z dnia 25 marca 1926 r. traci moc obowiązującą ustawa z dnia 22 września 1922 r. o kosztach postępowania przed Najwyższym Trybunałem Administracyjnym (Dz. U. R. P. № 89, poz. 800) z zastrzeżeniem, zawartem w ustępie poprzednim.

Art. 39.

Wykonanie niniejszej ustawy powierza się Prezesowi Rady Ministrów, a o ile chodzi o postanowienia o opłatach i karach pieniężnych — w porozumieniu z Ministrem Skarbu.
